

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Krybusové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **JIRKAL, s.r.o.**, se sídlem Praha 6, Koulova 10/1596, zast. Dr. Ondřejem Maderem, advokátem AK Praha 7, Dukelských hrdinů 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu - Jihočeského kraje České Budějovice**, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví, U Zimního stadionu 1952/2, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2007, č.j. KUJCK 30762/2006 OZZL/10/Ža/O-64/06, **t a k t o :**

Rozhodnutí Krajského úřadu - Jihočeského kraje České Budějovice ze dne 1.6.2007, č.j. KUJCK 30762/2006 OZZL/10/Ža/O-64/06 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 7 712,- Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, doručenou dne 6.8.2007 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2007, č.j. KUJCK 30762/2006 OZZL/10/Ža/O-64/06, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Strakonice, odboru životního prostředí ze dne 27.3.2006, zn. ŽP/1896/2006-EP a toto rozhodnutí potvrzeno. Napadeným rozhodnutím Městský úřad Strakonice, odbor životního prostředí ze dne 27.3.2006 zn. ŽP/1896/2006-EP rozhodl podle § 60 odst. 2 zák.č. 50/1976 Sb., v platném znění tak, že zastavil vodoprávní řízení o povolení změny vodohospodářského díla - obnovy Sudoměřského mlýna na pravém břehu řeky Otava, ř. km 40, 100 v k.ú. Sudoměř u Čejetic a nevyhověl návrhům společnosti JIRKAL s.r.o., se sídlem Praha 6, Dejvice ze dne 20.4.1998 o udělení oprávnění k nakládání s vodami pro provoz malé vodní elektrárny v rozsahu 3,6 m³/s, a to celoročně, a aby vodní oprávnění bylo změněno co do účelu nakládání s vodami, tj. z provozu mlýna na malou vodní elektrárnu a průtok 3,6 m³/s byl zachován, a to celoročně.

Podle názoru žalobce byl předmětným rozhodnutím žalovaného porušen zákon. V dané věci probíhá správní řízení již 10 let. Žalobce v průběhu řízení předkládal důkazy, které měl k dispozici nebo je se značnými obtížemi získával. V počátku řízení správní orgány nevyvíjely žádnou aktivní činnost k dohledávání důkazů, ač je povinností správních orgánů zjistit skutečný stav věci. Jistou snahu o zjištění stavu věci vyvinuly správní orgány v pozdější době a byly opatřeny některé důkazy. Správní orgány však nepostupovaly v souladu se zákonem, a to jak z hlediska časového, tak i z hlediska samotné podstaty postupu, tedy zjištění skutečného důkazního stavu věci. Tento postup měl za důsledek průtahy v řízení i nesprávnost a nezákonnost konečného rozhodnutí. Tu spatřuje žalobce především v tom, že správní orgán přesunul značnou část důkazní povinnosti na žalobce a návrhům žalobce ve správním řízení nevyhověl. Stalo se tak proto, že nebyl zjištěn skutečný stav věci. Žalovaný při svém rozhodnutí

dospěl k závěru, že pokud není zjištěn skutečný stav věci, a to z jakýchkoliv důvodů nelze návrhu vyhovět. To odporuje principům správního řízení, neboť negativní důsledek není opřen o důkazy, které by prokázaly, že návrhy žalobce jsou neoprávněné a vodní právo zaniklo. Rozhodnutí je založeno pouze na domněnce, že k tomu

pokračování

- 3 -

10 Ca 131/2007

tak došlo. Se stejnou logikou věci lze dovozovat, že vodní právo nezaniklo a návrhy jsou od samého počátku oprávněné. V závěru mnohaletého řízení dospěl správní orgán k překvapivému závěru, že vodní právo nebylo vázáno na nemovitost, ale na osobu tehdejšího mlynáře [REDACTED]. Tím jsou negovány závěry a opodstatnění rozhodnutí dříve rozhodujících orgánů. Tento závěr nemá oporu v příslušných důkazech, které jsou ve spise obsaženy a jedná se o dokumentaci, která má prvopočátky v době Rakousko-Uherska. Z těchto dokumentů nelze dovodit, že jednalo se o osobní právo, ale naopak o právo spojené s nemovitostí nezávisle na osobě vlastníka. V dané věci správní orgán hledal nejsnazší cestu, jak návrhu nevyhovět a nerozhodl spravedlivě podle objektivního stavu. Proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. K namítaným průtahům v řízení žalobce uvedl, jaký byl postup správních orgánů od doby podání žádosti žalobce o vydání stavebního povolení, tedy ode dne 12.11.1997 do současnosti. K námitce o nesprávnosti a nezákonnosti konečného rozhodnutí a nezjištěného skutečného stavu věci žalovaný sdělil, že vodoprávní úřad, stejně jako odvolací orgán v průběhu několikaletého řízení provedly různá šetření a dotazy v archivech s cílem opatřit podklady pro rozhodnutí ohledně potvrzení existence vodního oprávnění k odběru povrchové vody pro tzv. Jirkalův mlýn na řece Otavě ř. km 40, 100. I Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku z 28.3.2002, č.j. 7 A 88/99-33 konstatoval, že vyřešení otázky existence či neexistence původního oprávnění, jež bylo uděleno právnímu předchůdci žalobce [REDACTED] v roce 1907 je základní otázkou. Žalobce se snažil přispět k objasnění této otázky doručením archivních materiálů, týkajících se Jirkalova mlýna a existence vodního oprávnění k odběru povrchové vody z řeky Otavy. Žalovaný k tomu uvedl, jaký byl postup podle § 35

zákona č. 11/1955 Sb. Podle této právní normy bylo nutné všechna vodní oprávnění přezkoušet a přihlásit ve lhůtě 1 roku od účinnosti zákona, tedy do 1.1.1956, u příslušného krajského národního výboru. Z dochovaných archivních materiálů bylo zjištěno, že vodní oprávnění k odběru vody pro Jirkalův mlýn bylo přihláшено k přezkoumání, ale nebyly předloženy a získány podklady, jaký byl výsledek tohoto přezkoušení. Žádné nové informace k této otázce nelze z archivů opatřit. Proto má žalovaný za to, že při vydání svého rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného

pokračování

- 4 -

10 Ca 131/2007

stavu věci, když konstatoval, že se nedochoval žádný doklad, z něhož by bylo možné jednoznačně konstatovat, zda existuje vodní oprávnění pro Jirkalův mlýn. Za tohoto stavu dospěl vodoprávní úřad k závěru, že původní povolení k odběru povrchové vody již neexistuje, proto nelze provést ani jeho změnu. Žalobce sám nepředložil v průběhu celého řízení takový důkaz, z něhož by jednoznačně vyplývalo, že původní povolení k odběru povrchové vody je platné. Nebyly předloženy ani žádné písemnosti, které by dosvědčovaly, že původní povolení bylo přezkoušeno tak, že trvá dál. K vyřešení otázky, zda vodní právo existuje či neexistuje žalovaný ještě uvedl, že žádost o přezkoušení vodního oprávnění byla podána s určitým zpožděním a bez dokladů, což svědčí spíše o závěru o neexistenci vodního práva, z důvodu promeškání doby podání žádosti o přezkoušení vodního oprávnění. Žalovaný proto zastává názor, že rozhodnutí ve věci je vydáno v souladu s ustanoveními použitých právních předpisů. Rozhodnutí se opírá o zjištění pravdy o skutkovém stavu, o kterém bylo rozhodováno. Závěrem bylo uvedeno, že vodní oprávnění z roku 1907 bylo uděleno majiteli mlýna, za účelem pohonu mlýna. Proto nemůže jít o obnovu malé vodní elektrárny s cílem dodávání elektrické energie do veřejné sítě. Tato otázka byla i řešena v rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 7 A 88/99, které nabylo právní moci 22.4.2002.

Soud vyžádal správní spisy správních orgánů obou stupňů, z nichž pro projednávanou věc vylýnuly následující rozhodné skutečnosti:

Společnost žalobce podala dne 12.11.1997 u Okresního úřadu Strakonice žádost o vydání stavebního povolení. Okresní úřad Strakonice, referát životního prostředí, vydal rozhodnutí dne 3.4.1998 pod zn. ŽP/1836/98-RF, kterým nepovolil společnosti JIRKAL s.r.o. podle § 9 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, změnu vodohospodářského díla - obnovu vodní elektrárny a náhonu na pravém břehu Otavy, ř. km 40,100 v k.ú. Sudoměř u Čejetic. O odvolání žalobce rozhodlo Ministerstvo životního prostředí, územní odbor pro českobudějovickou oblast dne 7.8.1998 pod č.j. 810/1025/98-Bab-0 22/98 tak, že rozhodnutí Okresního úřadu Strakonice, referátu životního prostředí ze dne 3.4.1998 zn. ŽP/1836/98-RF bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Okresní úřad Strakonice, referát životního prostředí vydal dne 28.12.1998 zn. ŽP 6516/98-VH rozhodnutí, kterým zastavil dle § 60 odst. 2 stavebního zákona vodoprávní

pokračování

- 5 -

10 Ca 131/2007

řízení o povolení změny vodohospodářského díla - obnovy Sudoměřského mlýna na pravém břehu řeky Otavy ř. km 40, 100 v k.ú. Sudoměř u Čejetic a nevyhověl žádosti žalobce ze dne 20.4.1998 o povolení k nakládání s vodami dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, prostřednictvím vodohospodářského díla dle vpředu uvedeného bodu. Ministerstvo životního prostředí, územní odbor pro českobudějovickou oblast vydal dne 7.5.1999 pod č.j. 810/303/99-Bab-0 4/99 rozhodnutí o odvolání, kterým bylo změněno rozhodnutí Okresního úřadu Strakonice, referátu životního prostředí ze dne 28.12.1998 zn. ŽP 6516/98-VH. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.5.1999.

K žalobě žalobce Vrchní soud v Praze zrušil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, územního odboru pro českobudějovickou oblast ze dne 7.5.1999 č.j. 810/303/99-Bab-0 4/99 a to svým rozsudkem ze dne 28.3.2002 pod sp.zn. 7 A 88/99 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek nabyt právní moci dne 22.4.2002. V tomto rozsudku přisvědčil Vrchní soud žalobci v tom, že základní otázkou v dané záležitosti je otázka posouzení existence či neexistence vodního oprávnění, které bylo uděleno v roce 1907 [REDACTED]. K tomu bylo odkázáno na ustanovení § 38 vládního nařízení č. 14/1959. Vrchní soud uvedl, že žalovaný správní orgán se v napadeném

rozhodnutí zabýval pouze otázkou zastavení činnosti závodu vodního díla - mlýna [REDACTED], nezabýval se však druhou podmínkou vyplývající z § 38 citovaného vládního nařízení, tedy tím, zda v důsledku zastavení činnosti závodu došlo současně ke zrušení závodu. V této části bylo Vrchním soudem označeno napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud v této věci uzavřel, že se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem s právním předpisem, předkládanými podmínkami zániku vodního oprávnění. Rovněž byla uznána důvodnou námitka poukazující na neúplně zjištěný stav věci. Správní orgány sice zřejmě prováděly šetření v archivech, je však patrné, že jednalo se pouze o šetření v Okresním archivu ve Strakonovicích, což označil Vrchní soud za šetření, které nebylo úplné. Konkrétně nebylo provedeno šetření v archivu bývalého krajského národního výboru, ke zjištění, jakým způsobem bylo s doklady v rozsudku vyjmenovanými naloženo, a zda se tyto písemnosti staly podkladem pro rozhodnutí. Dále Vrchní soud poukázal na skutečnost, že žalovaný se nepokusil šetřit v archivu bývalého ministerstva, ohledně výsledku odvolacího řízení Jihočeských mlýnů a pekáren n.p. České pokračování - 6 - 10 Ca 131/2007

Budějovice proti rozhodnutí adresovanému Ministerstvu energetiky a vodního hospodářství, když bylo poukázáno na zřejmou souvislost výsledku tohoto řízení s otázkou existence či neexistence vodního oprávnění. Vrchní soud vytkl žalovanému i skutečnost, že neučinil ani pokus o šetření v archivech bývalého národního podniku. Jako nedůvodnou pak hodnotil Vrchní soud v Praze námitku poukazující na to, že vodní oprávnění bylo vydáno k provozu turbíny, naopak bylo v rozsudku uvedeno, že vodní oprávnění se vztahovalo výlučně k účelu, který byl výslovně uveden v rozhodnutí ze dne 5.11.1907 a 5.12.1907, podle kterých vodní oprávnění bylo uděleno majiteli mlýna pouze pro pohon mlýna a pokud došlo k používání k jiným účelům, stalo se tak v rozporu s tímto povolením, nebylo-li vydáno povolení jiné. Pohon mlýna byl jediným účelem, pro který bylo možné uvedené vodní oprávnění používat. Mlýn nelze považovat za sekundární hnané zařízení, jak dovozoval žalobce v podané žalobě, naopak výroba elektrické energie byla povolena pouze pro tento účel. Pokud by bylo v průběhu správního řízení prokázáno, že vodní

oprávnění z roku 1907 trvá, bylo by možné ho použít pouze pro pohon mlýna.

Na základě závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Vrchního soudu v Praze rozhodlo Ministerstvo zemědělství ČR v Praze dne 31.10.2005 pod č.j. 29995/2005-16310 tak, že zrušilo rozhodnutí Okresního úřadu Strakonice, referátu životního prostředí ze dne 28.12.1998 pod č.j. ŽP 6516/98-VH a věc vrátilo správnímu orgánu Městskému úřadu Strakonice k novému projednání a rozhodnutí. Ve stručném odůvodnění rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že v novém řízení bude nutné vycházet z výpovědí svědků, kteří mohou osvětlit, zda došlo ke zrušení závodu a z povolení k nakládání s vodami, které byly ve věci využívání energetického potenciálu vod předmětného jezu dosud vydány ve vazbě na hospodárné a účelné využívání v souvislosti s množstvím vody v řece Otavě.

Městský úřad Strakonice, odbor životního prostředí, jako příslušný vodohospodářský orgán rozhodl dne 27.3.2006 pod č.j. ŽP 1896/2006-EP v dané věci tak, že dle § 60 odst. 2 stavebního zákona zastavil vodoprávní řízení o povolení změny vodohospodářského díla obnovy Sudoměřského mlýna na pravém břehu řeky Otavy, ř.km 40,100 v k.ú. Sudoměř u Čejetic a dále nevyhověl návrhům společnosti JIRKAL s.r.o., se sídlem Praha 6 ze dne 20.4.1998 o udělení oprávnění k nakládání s vodami

pokračování

- 7 -

10 Ca 131/2007

pro provoz malé vodní elektrárny v rozsahu 3,6 m³/s, a to celoročně, a aby vodní oprávnění bylo změněno co do účelu

nakládání s vodami, tj. z provozu mlýna na malou vodní elektrárnu a průtok 3,6 m³/s byl zachován, a to celoročně. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze je nutné postavit najisto otázku, zda vodní oprávnění trvá. K tomu je dále v rozhodnutí uvedeno, že v archivních fondech ministerstev nebyly nalezeny žádné dokumenty, které by se týkaly Sudoměřského mlýna. To bylo zjištěno ze spisového materiálu, v souvislosti s žádostí Ministerstva životního prostředí o spolupráci Národního archivu v Praze a Státního oblastního archivu v Třeboni.

Žalobce doložil kopie dobových dokladů, nově výkazů vodních závodů z 18.8.1879, vodoprávní výměr z 27.10.1934, týkající se odběru vody z řeky Otavy, za účelem občasného zavlažování a seznam vodních oprávnění z 20.12.1955 rozesílaný Radou MNV Sudoměř. Správní orgán k věci uvedl, že vycházel z dříve získaných poznatků, že nebylo známo jakou mělo povahu původní úřední povolení, zda bylo vázáno pouze na osobu a v případě, že nikoliv, zda bylo vydáno na dobu neomezenou či omezenou. K tomu konstatoval, že období kolem roku 1958 není doloženo žádnými doklady, pouze bylo zjištěno, že k 1.5.1958 byl zastaven provoz vodního díla. Nebylo zjištěno, zda došlo ke zrušení závodu podle § 38 vládního nařízení 14/1959. Na základě takto zjištěného stavu věci rozhodl správní orgán, že předmětné vodní oprávnění spojené s osobou mlynáře [REDAKCE] a s mlýnem v Sudoměři bylo zrušeno postupem podle zákona z 23.3.1955 č. 11 a v souvislosti s vyvlastněním mlýna v roce 1960 pozbylo vodní oprávnění platnosti vůbec, pokud v té době ještě existovalo. Společnost žalobce nedoplnila původní žádost a neprokázala, že vodní oprávnění vázané na provoz mlýna stále existuje.

Pro případ plánované rekonstrukce mlýna na malou vodní elektrárnu, jejímž cílem je dodávka elektrické energie do veřejné sítě musí žalobce požádat vodohospodářský orgán o rozhodnutí, kde by bylo postupováno podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zák.č. 254/2001 Sb. Rovněž je třeba požádat o povolení k nakládání s povrchovými vodami, odběr vody a využívání jejich energetického potenciálu dle § 15 téhož zákona.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný správní orgán dne 1.6.2007 pod č.j. KUIJK 30762/2006 OZZL/10/Ža/O-64/06 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Strakonice, odboru životního prostředí ze dne 27.3.2006 zn. ŽP/1896/2006-EP

pokračování

- 8 -

10 Ca 131/2007

potvrdil. Stalo se tak s odůvodněním, že v průběhu několikaletého řízení bylo provedeno různé šetření a dotazy v archivech s cílem opatřit podklady pro potvrzení o existenci vodního oprávnění k odběru povrchové vody pro tzv. Jirkalův mlýn na řece Otavě ř. km 40,100. K vyřešení zásadní otázky, kterou nastínil již Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku z 28.3.2002 č.j. 7 A 88/99-33 má žalovaný správní orgán dle

odůvodnění rozsudku omezené možnosti, které jsou dány rozsahem archivace písemností. Objasnit tuto otázku se nepodařilo ani za přispění žalobce. Žalovaný s odkazem základní zásady správního řízení k věci uvedl, že správní orgány postupovaly zodpovědně, napadené rozhodnutí Městského úřadu ve Strakonici vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť využilo všech dostupných informací. Žádné nové informace nelze k věci opatřit. Proto bylo konstatováno, že se nedochoval žádný doklad, z něhož by bylo možné dovodit, že existuje vodní oprávnění pro Jirkalův mlýn na řece Otavě ř. km 40, 100. Za tohoto stavu bylo pak dospěno k závěru, že původní povolení k odběru povrchové vody již neexistuje a nelze také provést ani jeho změnu podle § 11 vodního zákona. Žalobce k tomu nepředložil v průběhu celého řízení průkazný důkaz. Rovněž se nedochovaly písemnosti, které by osvědčily, že původní povolení bylo přezkoušeno tak, že trvá dál podle § 35 odst. 2 zákona č. 11/1955 Sb.

V dané záležitosti soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízeného jednání, neboť žalobce vyslovil s takovým postupem soudu výslovný souhlas a žalovaný správní orgán nevyjádřil ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedkyně senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, ač o tom byl ve výzvě poučen a z toho je dovozováno, že tímto způsobem byl rovněž souhlas udělen.

V dané záležitosti soud postupoval podle § 75 odst. 1 s.ř.s. a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Napadené výroky rozhodnutí soud přezkoumal podle odstavce druhého téhož ustanovení, v mezích žalobních bodů a při svém rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného správním orgánem a dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí prvostupňového orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což dovozoval z toho, že

se nedochoval žádný doklad, kterým by bylo možné jednoznačně doložit, že existuje vodní oprávnění pro Jirkalův mlýn na řece Otavě, ř.km 40,100. Na základě tohoto stavu pak dospěl k závěru, že původní povolení k odběru povrchové vody již neexistuje, a nelze tudíž provést jeho změnu. Jako argument použil i skutečnost, že žalobce v průběhu řízení nepředložil průkazný důkaz o tom, že povolení k odběru povrchové vody pro Jirkalův mlýn je platné. Tento závěr žalovaného správního orgánu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Odůvodnění rozhodnutí je především nedostatečné ve smyslu rozsahu i přesvědčivosti, když podle ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu má správní řízení být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, a aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá. V dané věci se správní orgány nevypořádaly se základní zásadou stanovenou v § 59 odst. 3 správního řádu (zák.č. 71/1967 Sb.), dle kterého pokud odvolací orgán zruší rozhodnutí správního orgánu a věc vrátí k novému projednání a rozhodnutí, pak je správní orgán vázán právním názorem odvolacího orgánu. Z toho vyplývá, že názor odvolacího orgánu je pro správní orgán I. stupně závazný. Pouze pokud v novém řízení vyšly najevo nové skutečnosti, tak by muselo být vydáno rozhodnutí, které by odpovídalo nově zjištěnému skutkovému stavu. V dané věci je třeba vycházet z rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo Ministerstvo zemědělství ČR v Praze. Tento orgán dne 31.10.2005 pod č.j. 29995/2005-16310 vycházející přitom z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28.3.2002 č.j. 7 A 88/99-33, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 7.5.1999 č.j. 810/303/99-Bab-0 4/99 a věc vrácena k dalšímu řízení, zavázal správní orgán v novém projednání a rozhodnutí provést nově důkazní řízení, přičemž měl vycházet z výpovědí svědků, kteří by mohli osvětlit, zda v dané věci došlo ke zrušení závodu a dále pak z povolení k nakládání s vodami, které byly ve věci využívání energetického potenciálu vod předmětného jezu dosud vydány ve vazbě na hospodárné a účelné využívání v souvislosti s množstvím vody v řece Otavě. Bylo vysloveno, že doplnění podkladů rozhodnutí o odvolání by pro druhoinstanční orgán bylo neúměrným zatížením, a proto byla věc vrácena prvostupňovému orgánu.

Soud v dané věci ověřil, že Vrchní soud v Praze skutečně ve svém rozsudku č.j. 7 A 88/99-33 zavázal správní orgány, aby se zabývaly v dané věci základní otázkou posouzení existence či neexistence vodního oprávnění uděleného v roce 1907

██████████
██████████. K tomu bylo zapotřebí zabývat se otázkou, zda vodní oprávnění zaniklo po roce 1956. V této souvislosti bylo zapotřebí zjistit splnění dvou podmínek stanovených v § 38 vládního nařízení č. 14/1959, tedy nejen otázkou zastavení činnosti mlýna, ale druhou podmínkou, zda v důsledku zastavení činnosti mlýna došlo i ke zrušení závodu. Touto otázkou se však správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně nezabývaly. V rozhodnutí je pouze konstatováno, že časové období kolem roku 1958, kdy byl na základě žádosti podniku Jihočeské mlýny n.p. zastaven provoz činnosti vodního díla, nebylo prokázáno, zda došlo ke zrušení závodu ve smyslu § 38 vládního nařízení 14/1959. Touto otázkou se pak nedostatečně zabýval i žalovaný správní orgán, který pouze konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Toto rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není zřejmé, jaké důkazy byly v tomto směru provedeny, a jakým způsobem byly tyto důkazy správními orgány hodnoceny. Správní orgány byly zavázány v novém projednání vyslechnout svědky, kteří by mohli osvětlit, zda došlo ke zrušení závodu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by byly ze strany správních orgánů učiněny nějaké pokusy v tomto směru doplnit důkazní řízení. Stejně tak zůstalo nepřezkoumatelné rozhodnutí i ve vztahu k závěru Vrchního soudu v Praze, že šetření v archivech nebylo úplné. V rozsudku Vrchního soudu bylo rovněž naznačeno, v jakém směru by mělo být šetření v archivech doplněno. V žalobou napadených rozhodnutích je sice uvedeno, že Ministerstvo životního prostředí požádalo o spolupráci Národní archiv v Praze a Státní oblastní archiv v Třeboni, avšak žádné dokumenty nebyly v archivních fondech ministerstev nalezeny, avšak toto konstatování je pouze obecné, nekonkrétní, a tudíž nepřezkoumatelné. Nelze z něho zjistit, zda byl činěn pokus o šetření v archivu bývalého národního podniku Jihočeských mlýnů a pekáren n.p. České Budějovice či Ministerstva energetiky a vodního hospodářství, a proto nelze věc uzavřít tak, že v dané věci vycházel prvoinstanční orgán ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Na základě žalobcem vznesených námitek soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán své povinnosti nedostál.

pokračování
131/2007

- 11 -

10 Ca

Nezjistil dostatečně spolehlivý skutkový stav věci, případně nelze přisvědčit právě pro obecnost odůvodnění rozhodnutí, zda byly učiněny veškeré pokusy, které směřovaly k tomu, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. V žalobou napadeném rozhodnutí je totiž pouze v obecné poloze zhodnocen postup prvostupňového orgánu. Správní orgány, které v daném řízení postupovaly podle zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění, byly povinny řídit se základními zásadami správního řízení, mezi které je zapotřebí považovat zásadu objektivní (materiální) pravdy. Podle této zásady je správní orgán povinen úplně a přesně zjistit skutečný stav věci, který je pak podkladem pro rozhodnutí. Jde vždy o zjištění všech právně významných skutečností pro posouzení a rozhodnutí v dané věci. Správní orgán přitom není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů. Zjišťuje všechny právně významné skutečnosti bez ohledu na to, v čí prospěch svědčí. Zjištěný stav věci musí odpovídat skutečnosti. Pro případ, že je tímto způsobem postupováno, je pak zapotřebí konkrétně a srozumitelně v odůvodnění rozhodnutí uvést, jaké důkazy byly v konkrétní věci provedeny, jakým způsobem byly správními orgány hodnoceny a jaký byl z těchto provedených důkazů vysloven závěr. V konkrétní záležitosti se správní orgány se svými povinnostmi, stanovenými správním řádem zcela nevypořádaly. Jak bylo výše uvedeno, nelze z rozhodnutí přezkoumat, zda dostály své povinnosti řídit se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu. V dalším řízení bude zapotřebí, tak jak bylo naznačeno ve zrušujícím rozhodnutí Ministerstva zemědělství doplnit řízení o výpovědi svědků, kteří by mohli osvětlit, zda skutečně došlo ke zrušení závodů. Stejně bude zapotřebí doplnit šetření ve výše uvedených archivech. Veškeré výsledky dokazování je potřeba konkrétně v rozhodnutí uvést, zhodnotit a vyslovit závěr tak, jak ukládá ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. Z rozhodnutí musí být přezkoumatelné, jaký byl zjištěný skutkový stav věci, který vzal správní orgán za podklad pro své rozhodnutí. Nelze pouze obecně konstatovat, že byl zjištěn úplný skutečný stav věci.

Soud proto postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení bez jednání pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl

pokračování
131/2007

- 12 -

10 Ca

v řízení úspěch. Proto má na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 7 712,- Kč, představující odměnu advokáta za 2 úkony právní služby po 2 100,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/, § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1976 Sb.) a 2x režijní paušál po 300,- Kč, § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 4 800,- Kč + 19 % DPH, tedy 912,- Kč a zaplacený soudní poplatek 2 000,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně z důvodů podle § 103 odst. 1 s.ř.s. prostřednictvím soudu podepsaného ve dvou stejnopisech. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen podle § 105 odst. 2 s.ř.s. advokátem.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 17. prosince 2007

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie K r y b u s o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Vondřejcová Šárka

